

ikke at kunne besvare den sidste Anke statistisk, da der ikke, hverken i Finland eller andet Steds, findes Tal paa de uar- tige Børn og de unge Mennesker, som mangler Disciplin!

Den internationale Mandsliga for Kvin- ders Valgret omfatter nu 11 Lande: Eng- land, Holland, Frankrig, Ungarn, De fore- nede Stater, Sverige, Tyskland, Danmark, Bøhmen og Kanada samt Østrig, hvor man er i Færd med at danne en Forening.

For nylig mødte en 81-aarig Dame, Miss Ellen Pooley, hos Autoriteterne i Chicago for at blive løst fra sit under- saatlige Forhold til Kong Georg af Eng- land og aflægge Troskabsed til de fore- nede Stater. »De har været længe om at bestemme Dem til at blive amerikansk Borger«, sagde den Kontorist, der modtog hendes Papirer. »Ja,« sagde Miss Pooley, »jeg kom hertil i 1835 med et Sejlskib og har boet her i 68 Aar, men hidtil har jeg ikke haft nogen Grund til at søge Indfødsret.« — »Hvortil vil De da bruge den nu?« — »Jeg vil stemme«, svarede den gamle Dame; »og i Fald jeg skulde dø inden det næste Valg, vil jeg i hvert Fald nyde den Ære og Glæde at være en fri amerikansk Borgerinde i Stedet for en politisk umyndig engelsk Undersaat.«

I Sverige omgaas man med Planer om at opføre et »Kvindernes Hus« paa den baltiske Udstilling i 1914. Det skal rum-

me en Udstilling, der bærer Vidne om Kvindernes Arbejde paa forskellige sociale Omraader i de sidste Aartier.

Det er nu vedtaget, at den internatio- nale Alliance skal afholde sin næste Kon- gres i Berlin 1915.

Den verdensberømte amerikanske For- fatter, Upton Sinclair, hvis Skrivemaade er temmelig bred, blev af en Dame op- fordret til at forfatte »en kort, moralsk Bog«, om Kvindesagen, hvorpaa han sendte hende følgende:

Der var en Gang en Mand, der giftede sig med en Kvinde.

Tiden gik, og en Dag sagde Manden: »Jeg elsker alle Kvinder, jeg kan ikke leve uden Kærlighed.«

Og Hustruen svarede: »Jeg elsker alle Mænd, jeg kan heller ikke leve uden Kærlighed.«

Da udbød Manden: »Hvis du siger det én Gang til, da tager jeg en Kølle og slaar dig i Hovedet!«

Hvorpaa Hustruen sagde: »Tilgiv mig, Herre og Mester!«

— Ti Tusind Aar gik, og Manden sagde igen: »Jeg elsker alle Kvinder, jeg kan ikke leve uden Kærlighed.«

Og Hustruen svarede: »Jeg elsker alle Mænd, jeg kan heller ikke leve uden Kær- lighed.«

Da udbød Manden: Hvis du siger det én Gang til, da lader jeg mig skille fra dig, og du vil have vanskeligt ved at tjene dit Brød.«

Hvorpaa Hustruen sagde: »Dueret Asen.« — Der gik hundrede Aar, og Manden sagde paany: »Jeg elsker alle Kvinder, jeg kan ikke leve uden Kærlighed.«

Og Hustruen svarede: »Jeg elsker alle Mænd, jeg kan heller ikke leve uden Kær- lighed, og som du ved, kan jeg selv tjene mit Brød.«

Da udbød Manden: »Hvis du siger det én Gang til, da bliver jeg nødt til at opføre mig ordentligt.«

Hvorpaa Hustruen sagde: »Endelig!«

Fjeren, der blev til fem Høns.

Da Kvindevalgretsforeningen paa Island skulde sende Delegerede til Kongressen i Budapest i Sommer, lovede Regeringen at afholde en Del af Udgifterne ved Rej- sen. Et Blad i Reykiavik kritiserede dette stærkt og hævdede, at Pengene hellere burde anvendes til at forbedre Postgan- gen, saaledes at Postbaadene kom til at gaa hyppigere. En østrigsk Journalist misforstod Sagen og skrev, at Regeringen paa Island foreløbig havde indstillet Far- ten af en af Postbaadene for at kunne anvende de Penge, der herved spares, til at betale de to Delegeredes Rejse. Denne rørende Historie gik under store Overskrifter rundt i en Mængde Blade i Europa, fandt endog Vej til Amerika og vakte allevegne Undren over den island- ske Regerings Ædelmodighed. Den sidste Variation af Themaet er fremkommet i et østrigsk Blad, der fortæller, at hele Postkon- toret i Reykiavik er bleven solgt, for at Regeringen kunde betale Fru og Frk. Briet Asmundsens Rejse til Budapest!

Valgretsbevægelsens „urolige Hjørne“

af Fanny Ridiger.

Man kan næppe tage en Avis i Haanden, uden at ens Blik mø- der Ord som »Valgretskvinderne i England«, »Valgretsfurierne«, »de hys- teriske engelske Kvinder« osv. Alle disse Benævnelser er dels misvisende, dels fuldstændig uretfærdige, men gaar fra kvindesagsfjendske engelske Blade kritiskløst over i de danske Aviser. Mon ikke vi danske Kvinder burde se lidt mere forstaaende paa vore engelske Medsøstre, der kæmper under saa van- skelige Forhold og mod saa mange gammeldags Fordomme og Forestillin- ger, at vi herhjemme ikke har eller

muligt nogensinde har haft noget til- svarende at kæmpe mod.

For det første — Benævnelsen »Suf- fragetter« er ganske misvisende, naar der heri indbefattes alle de Kvinder, som kæmper for politiske Rettigheder i England, baade de, der holder sig in- denfor Lovens Grænser og derfor ikke burde rammes af vor Uvilje, og de saakaldte »krigsførende« Forkæmpere for Sagen, som kun er en lille, om- end voksende Skare indenfor den en- gelske Kvindebevægelse og altsaa dem, der paa en saa uheldig Maade tiltræk- ker sig Udlandets Opmærksomhed. For det andet — Udtryk som: »de hys- teriske Fruentimmere«, »Furierner«, o. l. er saa uretfærdige som vel muligt. De fleste af »de krigsførendes« Ledere er fint dannede, elskværdige, maalbevid-

ste Kvinder, der kæmper for de højeste Idealer, Mennesker kan sætte sig: Fri- hed og Menneskeret for høj og lav, rig og fattig, Mand og Kvinde. Og blandt de »menige« findes alle Sam- fundsklasser repræsenterede, lige fra Aristokratiets forvante Damer til uvi- dende og forsultne Fabrikspiger.

For at kunne forklare deres Bevæg- grundt maatte man have langt mere Plads, end der kan raades over i en kort Artikkel; men løst skitseret ser Udviklingen saaledes ud:

Tanken om at skaffe Kvinderne samme Rettigheder, samme Muligheder i Kampen for Tilværelsen som Mænd, opstod i England for mere end 50 Aar si- den. Den har stille vokset sig ind i in- telligente Mænds og Kvinders Sind og har vundet saa mange Tilhængere, at